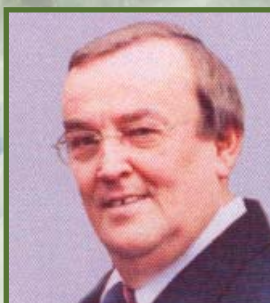

Peter

Auf diesem Bild stehen meinen Töchtern als 10-12 Jährigen auf einem Steg von dem Starnberger-See. Sie sind zum ersten Mal im Ausland. Auf ihren Gesichtern spiegeln sich ein wenig Neugier und Aufregung neben der Müdigkeit der langen Reise. In wenigen Minuten kommen wir zu Euch an, und die Kinder entspannen sich. Sie fühlen sich zu Hause.

In den vergangenen Jahren habe ich mich oft geziert, wenn ich manchmal einige deiner Sätze nicht verstanden habe.

"Kein Problem, Laszlo! Freundschaft ist viel wichtiger als Sprachkenntnisse!"

Auch die Mädels haben noch nicht viel auf Deutsch verstanden, aber Du warst solange nicht ruhig, bis Du mit Scherze sie nicht zum lachen

gebracht hast. Das war eine wunderschöne Woche!

Und hier gibt es dieses andere Bild. Ein Dutzend von halbwüchsigen Kindern in guter Stimmung, lachend macht Spaß in einem Bus. Sie fahren nach Hause, nach Ungarn aus Feldafing. Sie sind gutgelaunt und lustig. Hier sind meine Töchter auch in dem Bus. Sie überlegen sich sogar zweimal, ob sie ohne ihre Eltern wegfahren, aber nach Feldafing, zu Peter und Angela wollten sie sofort fahren. Sie fühlen sich schon zu Hause in Bayern. Siehst Du, meine Tochter, Dora kann sich schon einige Maßen auf Deutsch auch verständigen. Du weißt ja, dass sie es auch Dir zu danken hat? Zu Hause lernt sie Fremdsprachen nur für eine gute Note. In Feldafing, bei den Hohenwarters, in Bayern kann sie ihre Kenntnisse auch benutzen. Sie erzählt etwas über sich, sie erfährt etwas über andere, sie bittet, fragt, antwortet, begrüßt... Sie kann sich Dir - wie viele andere Kinder, junge Leute aus Toalmás oder aus Nagykata - sehr vieles bedanken.

Wieder ein neues Bild. Ich sitze bei dem Tisch von Dr. Otto Habsburg in Hotel Kaiserin Elisabeth. Zu meiner Diplomarbeit bitte ich den hervorragenden Politiker um seine Meinung über die Rollen und Aufgaben der Vereine, Zivil Organisationen die die Landesgrenzen überspannen, formen das vergrößerte Europa. Ich glaube es immer noch nicht, dass dieser, für mich toller Augenblick wahr geworden ist! Ich weiß, dass ich für dieses erhebende Erlebnis Dir danken kann. Es gab nur einen Nachricht, eine bedächtige Bitte, und Du hast alles organisiert!

Die dummen Wände standen noch in Europa und sahen unerschütterlich aus, als ich Fremdsprachen hätte lernen können. Es rechnete als Privileg aus Ungarn ins Ausland zu fahren. Jetzt fahren unsere Kinder so nach Deutschland, dass sie nicht mal die Grenzen merken. Sie können die Gewohnheiten, Benehmen, Traditionen, Kultur der anderen Völker kennen lernen, und lieb gewinnen. Sie kommen und gehen. Und dazu werden nicht nur Politiker gebraucht. Dazu, dass die Wände nicht noch einmal wieder gebaut werden - nicht in den Seelen - auch die "Peter Hohenwarters" sollen von Tisch zu Tisch laufen, sie sollen die Leute mit gutes Wort, Diskussion und Scherz zu neuen Treffen, Reisen, Programmen aneifern.

Ein Mensch schritt auf Tausenden von Wege in seinem Leben. Leichter, schwieriger, manchmal unebener, manchmal ebener. Ich habe Dir auf einem deines Weges getroffen, Peter. Auf dem Weg, der Dich nach Toalmás und nach Nagykata geführt hat. Der war einen wahren Weg...

Ich will mich nicht, und kann mich nicht von Dir verabschieden.

Auf einer Wolke stehen Tische. Um die sitzen lustige Gesellschaften. Jemand läuft scherzend von einem Tisch bis zu anderen.

Peter, Du würdest mir ehren, wenn Du ungefähr nach 50 Jahren, auch bei meinem Tisch ein Glas guten, Ungarischen Wein, oder ein kaltes, bayerisches Bier trinken würdest.

LASZLO TARNAVÖLGYI

26

Péter

Én sokszor szabadkoztam az elmúlt évek alatt, ha néha nem értettem meg egy-egy mondatodat.

"Nem probléma, László! A barátság fontosabb, mint a nyelvtudás!"

A lányok sem értettek még sokat németül, de Te addig nem nyugodtál, amíg egy-egy tréfával fel nem vidítottad őket. Csodálatos hét volt ez!

És itt van ez a másik kép is. Tucatnyi kamaszgyerek, jó hangulatban, nevetve bohóckodik egy autóbuszban. Feldafingból utaznak haza Magyarországra. Jókedvűek, vidámak. Itt vannak a lányaim is a buszon. Kétszer is meggondolják, ha a szüleik nélkül kelnek útra, de Feldafingbe, Péterhez és Angélahoz azonnal menni akartak. Már otthon érzik magukat Bajorországban. Látod, Dóra lányom már úgy-ahogy, de megérteti magát németül is. Tudod ugye, hogy ezt Neked is köszönheti? Itthon csak egy jó jegyért tanul nyelvet. Feldafingben, Hohenwarteréknél, Bajorországban használhatja is a tudását. Elmond valamit magáról, megtud valamit másokról, kér, kérdez, válaszol, köszön... Megköszönhet Neked, sok tóalmási vagy éppen nagykátai gyerekekhez, fiatalhoz hasonlóan sok mindent.

Egy újabb kép. Dr. Habsburg Ottó asztalánál ülök az Elisabeth Szállóban. Főiskolai diplomamunkámhoz kérem a kiváló politikus véleményét a határokon átívelő egyesületek, civil szervezetek szerepéről, feladatairól egy táguló Európa kialakításában. Még most sem hiszem el, hogy valóság volt e számomra nagyszerű pillanat! Tudom, hogy Neked köszönhetem e felemelő élményt. Egy üzenet, egy óvatos kérés és Te mindent megszerveztél!

Még megingathatatlannak látszóan álltak az ostoba Falak Európában, amikor én nyelveket tanulhattam volna. Külföldre utazni Magyarországról kiváltságnak számított. Most a gyerekeink úgy mennek Németországba, hogy nem is veszik észre a határokat. Megismerik, megkedvelik mások szokásait, viselkedését, hagyományait, kultúráját. Jönnek-mennek. És ehhez nem csak politikusok keltenek. Hogy a falak ne épüljenek újjá, még a lelkekben sem, ahhoz az is kell, hogy a Peter Hohenwarterek asztaltól asztalig sétálva, jó szóval, vitával, tréfával serkentsék az embereket az újabb és újabb találkozókra, utazásokra, programokra.

Ezer úton lépked egy ember az életében. Könnyebben, nehezebben, néha görgyösebben, néha egyenesebben. Én a Te életedben az egyik utadon találkoztam Veled, Péter. Azon az úton, ami Tóalmásra és Nagykátára vezetett Téged. Ez igaz út volt...

Nem akarok, és nem is nagyon tudok elköszönni Tőled.

Az egyik felhőn kecskelábú asztalok állnak. Körülöttük vidám társaságok ülnek. Valaki az egyik asztaltól a másikig, tréfálkozva sétálgat.

Majd úgy 50 év múlva, megtisztelnél Péter, ha az én asztalomnál is elfogyasztanál egy pohár finom magyar bort vagy egy hideg bajor sört!

Nem akarok, és nem is nagyon tudok elköszönni Tőled.

Az egyik felhőn kecskelábú asztalok állnak. Körülöttük vidám társaságok ülnek. Valaki az egyik asztaltól a másikig, tréfálkozva sétálgat.

Majd úgy 50 év múlva, megtisztelnél Péter, ha az én asztalomnál is elfogyasztanál egy pohár finom magyar bort vagy egy hideg bajor sört!

Nagykata, 2006. június 14.

TARNAVÖLGYI LÁSZLÓ

27